

N:o 224.

Af herr **H. Andersson** i Grimbo, *i anledning af Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om ändring i vissa delar af lagen angående väghållningsbesvärets utgörande på landet den 23 oktober 1891.*

Det är en känd sak, att vägsträckor, som ligga intill större samhällen, såsom städer, industricentra och järnvägsstationer, till följd af den starka trafiken äro särdeles svåra att hålla i fargillt skick. Har en sådan väg med dryga kostnader blifvit iståndsatt, dröjer det vanligen ej länge, innan den åter är lika dålig som förut. För en enskild väghållare möter det stundom hardt när oöfvervinneliga svårigheter att äfven med god vilja hålla en dylik vägsträcka i ett skick, som uppfyller rimliga anspråk på en farbar och god väg, helst enda sättet att komma till ett nöjaktigt resultat ofta torde vara att, i likhet med städernas gator, omsorgsfullt makadamisera eller rent af stensätta vägen. Däremot skulle det säkerligen i många fall ställa sig betydligt lättare för vägkassan med dess större resurser att öfvertaga underhållet, på samma gång förutsättningarne då också blefve större att få vägsträckan hållen i fullgodt stånd.

Genom det af Kungl. Maj:t i propositionen n:o 21 föreslagna första stycket i § 12 stadgas, för beredande af lämplig och bekväm vägdelning, att väg eller vägsträcka kan uteslutas från vägdelningen för att medelst vägkassan underhållas. Ett liknande förfarande synes jämväl böra få tillämpas för att bereda möjlighet att, där så kunde befinnas lämpligt, från vägdelning undantaga vägar eller vägsträckor af ofvan omförmälda beskaffenhet.

Bih. till Riksd. Prot. 1905. 1 Saml. 2 Afd. 2 Band. 70 Häft. (N:o 224.)

Under den långa tid, som i regel förflyter mellan två på hvarandra följande vägdelningar, inträffar ej sällan, att inom eller strax intill ett väghållningsdistrikt uppstår ett större samhälle, t. ex. ett industricentrum. Trafiken å vägarne närmast därintill ökas, och vägarne blifva allt sämre och svårare att underhålla, ju mer industrien tilltager i omfattning. Ligger industrisamhället inom distriktet, inflyter från detsamma afsevärda belopp till vägkassan, men likväl finnas kanske de sämsta vägsträckorna inom distriktet just i och i närheten af detta samhälle. Enskilda väghållare, som fått dessa vägsträckor sig tilldelade, kunna med nu gällande lagstiftning icke mot sin vilja åläggas att öfverlämna underhållet till vägkassan mot skyldighet att i stället bidra till väghållet med penningar. Af anförda skäl synes det emellertid vara önskvärdt, om genom ett beslut af de väghållningsskyldige inom distriktet sådana väghållare skulle kunna åläggas därtill, och detta särskildt i det fall att öfverskott i vägkassan vore att förvänta. Enligt 62 § väglagen kan, sedan de i 53 § afsedda behof blifvit behörigen tillgodosedda, sådant öfverskott få användas till grundförbättring af vägarne och till lindring af väghållningsbesväret i dess helhet. Mig synes det dock bättre för väghållningsdistriktet och särskildt mera rättvist för de stora vägskattebetalarna i industrisamhället, om öfverskottet finge användas till underhåll af sådana starkt trafikerade och svårunderhållna vägar, hvarom ofvan talats.

Med hänsyn till hvad jag sålunda anført, tillåter jag mig vördsammt föreslå,

att Riksdagen ville för sin del besluta följande tillägg till Kungl. Maj:ts proposition n:o 21:

§ 12.

Finnes — — — — underhåll. På enahanda sätt må jämväl förfaras i fråga om väg eller vägsträcka, som i följd af stark trafik är särdeles svår att hålla i fargillt skick.

(Hela paragrafen i öfrigt lika med Kungl. Maj:ts förslag.)

62 §.

De väghållningsskyldige äga å vägstämma besluta, att väg eller vägsträcka, som vid vägdelning

tilldelats innehafvare af viss fastighet och som till följd af stark trafik visat sig vara särdeles svår att hålla i fargillt skick, skall af väggkassan till underhåll öfvertagas och fastighetsinnehafvaren i stället till vägunderhållet bidra med penningar efter det belopp, hvartill underhållskostnaden bestämmes af den särskilda nämnden.

(Hela paragrafen i öfrigt lika med Kungl. Maj:ts förslag.)

Skulle det befinnas lämpligare att inrymma bestämmelser i motionens syfte på andra ställen i väglagen eller med annan formulering än nu föreslagits, vågar jag anhålla, att det särskilda utskott, till hvilket denna motion torde remitteras, ville uppgöra förslag därtill, i händelse motionen vinner afseende.

Stockholm den 14 mars 1905.

Herman Andersson.

I motionens syfte instämmer

Melcher Lyckholm.
